

STEVEN JAMES

EEN TRAVIS
BROCK
THRILLER

BEWAKER VAN
BEDROG

Bewaker van bedrog

Andere thrillers van Steven James:

Patrick Bowers:

Openingszetten

De pion

De toren

Het paard

De looper

De dame

De koning

Schaakmat

Bloedrood

Misleiding

Harteloos

Jevin Banks:

Placebo

Upgrade

STEVEN JAMES

EEN TRAVIS
BROCK
THRILLER

BEWAKER VAN BEDROG

VERTALER GERDA LOK-BIJZET

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

Voor John Talbot, die altijd in mij is blijven geloven

*The shadows skitter around me,
unattached to the day
unconcerned about the light,
which is only a foreigner here,
here where I live.
They will do as they please.
This I have learned, living in this cell
that I've constructed around myself –
a prison called unforgiveness.
I will never let more light in.
It is not welcome here.
No, it cannot come in,
and because of that,
I cannot go out.*

Alexi Marërchivek

*Word van deze wereld niet gelijkvormig, onthoudt u van haar. Door
haar te mijden leeft de ziel, die door haar na te jagen sterft.*

Augustinus

Deel I

Aan een zijden draadje

1

Donderdag 19 mei

Highway 17
24 kilometer ten noordoosten van Charleston,
South Carolina
00:17 uur

Søren Beck hield zichzelf voor dat het een hond was geweest, of misschien een hert. Die klap.

Hij remde af en stapte uit de auto.

Duisternis omhulde hem, het enige licht kwam van de smalle lichtbundels van zijn koplampen die de mist doorboorden.

Om de een of andere reden hoorde hij zichzelf praten. Zijn woorden klonken hol, hier aan de rand van het bos, op deze uitgestorven weg. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Geen antwoord.

Natuurlijk kwam er geen antwoord.

Er was immers ook niemand.

Althans, dat vertelde hij zichzelf.

Hij zette de zaklampfunctie van zijn telefoon aan.

Toen hij bij de voorkant van de auto neerknielde, zag hij bloed op de bumper en een verschrikkelijk grote deuk in de linkerkoplamp. Er straalde nog steeds wat licht uit, maar het was splinterig en kartelig vanwege het verbrijzelde plastic. Een verminkte lichtstraal. Een deel ervan slingerde zelfs opzij.

Een hond.

Het moest haast wel een hond zijn geweest.

Maar er zat geen restje vacht in de grille van de auto.

Hij had met een collega van het architectenbureau waarvoor hij werkte zitten appen toen het gebeurde, toen het ongeluk plaatsvond, en nu slikte hij een droog brokje schuldgevoel weg.

Je had beter moeten weten. Je wéét ook beter.

Hij zocht langs de kant van de weg en in de sloot bij de berm naar een gewond dier, maar vond niets. De krekels tsjirpten luid. Ergens in de verte maakte een uil zijn aanwezigheid kenbaar.

De overkant van de weg. Zoek daar eens.

Hij klauterde uit de greppel en stak de weg over, naar de andere berm, terwijl hij het licht van zijn telefoon voor hem uit liet schijnen. Een omvangrijke verzameling struiken en kreupelhout omzoomde de snelweg en klampte zich angstvallig vast aan de rand van een steil ravijn.

Nog steeds was er geen enkel teken van een dier.

Maar dat kon door de kracht van de botsing natuurlijk best diep het kreupelhout in zijn geslingerd.

Søren was bijna veertig jaar oud, maar nog altijd in goede conditie. Hij wist dat hij de helling best op en af kon klimmen, maar was het wel de moeite waard? Hij hield zichzelf voor dat er geen directe noodzaak was om op onderzoek uit te gaan.

Maar er zat wel bloed op de bumper.

Er zat bloed op de bumper.

Het beest was waarschijnlijk toch al dood.

Grote kans.

Maar eigenlijk durfde hij het gewoon niet. Niet nu. Niet midden in de nacht. Niet op deze manier.

Hij bleef een hele poos in de berm staan en bestudeerde de bladeren, maar vond geen sporen van bloed.

Uiteindelijk keerde hij terug naar de bestuurdersstoel van zijn auto, zette de zaklamp uit en probeerde te bedenken wat hij nu het beste kon doen.

Om zichzelf te kalmeren drukte hij zijn trillende handpalmen tegen zijn dijen.

Hij ging naar huis. Ja. Hij had nog een andere auto waarin hij kon rijden totdat hij dit allemaal had opgelost.

Er was in elk geval niemand anders aanwezig geweest. Niemand had gezien wat er gebeurd was. Dat was tenminste iets.

Voor het geval het toch niet een hond of een hert was geweest.

2

Een week later

Donderdag 26 mei

32 kilometer ten westen van Madison, Wisconsin

De nacht had zich allang om ons heen genesteld, donker en vredig en gehuld in een dikke, aarzelende stilte, alsof hij zijn adem inhield en meeluisterde, wachtend op een geheim dat elk moment verraden kon worden. De wassende maan gaf net voldoende licht om ons de weg over het dak te laten vinden zonder een zaklamp te hoeven gebruiken. De lucht was koel. Met een heel klein briesje. Koud genoeg om je te laten huiveren.

Vijf verlaten verdiepingen onder ons daalde de zandstenen klif waar het verlaten hotel op uitkeek nog zeker een meter of tien af naar het meer, dat zachtjes golfde in het maanlicht. Zo'n negentig meter bij het hotel vandaan naderde een spierwitte Tesla geruisloos de brug die naar het terrein aan de andere kant van de baai, een meter of vierhonderd verderop, leidde.

Afgezien van zo af en toe het gedempte geluid van een vrachtwagen op de provinciale weg aan de andere zijde van het eiland, was de nacht stil en vol gerafelde verwachting.

De auto stak de brug over, passeerde de beveiligingspoort en verdween toen in de donkere muil van de parkeergarage van het complex, om de nacht weer aan zijn lot over te laten.

Ik knielde neer op het platte dak achter de ruim één meter hoge borstwering die langs het gehele dak van het gebouw liep en bracht de nachtkijker naar mijn ogen. Bij sommige NVB-modellen kon je

je bril ophouden; bij deze helaas niet. Zonder mijn bril zag ik een beetje wazig, maar het was gewoon te onhandig om mijn verrekijker te gebruiken zolang ik mijn bril nog ophad. En dus had ik hem in het borstzakje van mijn jas gestopt, zodat ik hem niet zou verliezen.

Ik stelde het beeld scherp en mijn zicht was bijna net zo goed als wanneer ik mijn bril had gedragen.

Mijn vriend Gunnar Bane had de NVB gekregen toen hij als Army Ranger had gediend, inmiddels alweer een jaar of vijftien geleden, omdat hij rond zijn veertigste met pensioen was gegaan. Dankzij mijn baan was ik me de afgelopen jaren steeds meer bewust geworden van een aantal buitengewone ontwikkelingen op het gebied van nachtzichttechnologie, maar deze kijker werkte nog steeds prima en was voldoende geschikt voor waar ik hem vannacht voor nodig had.

Terwijl ik door de verrekijker naar het gebouw aan de overkant van het meer tuurde, hurkte Gunnar naast me neer. De kamer waarin we geïnteresseerd waren, bevond zich op de derde verdieping van het hoofdkantoor van TalynTek. De grote, wijde ramen boden de medewerkers waarschijnlijk een onbelemmerd uitzicht op het meer en het nabijgelegen natuureservaat. Maar ze kwamen ons ook goed van pas bij de opdracht die we vanavond probeerden uit te voeren. In feite was het zelfs een van de belangrijkste redenen waarom we uitgerekend voor die ene kamer hadden gekozen.

Dat, plus de affiniteit die een van de technici met klassieke jaren-zeventigrockbands had.

En dan met name met Kansas.

Het album: *Point of Know Return*.

Het nummer: *Dust in the wind*.

Toen de huidige CEO van IT-bedrijf TalynTek het een aantal jaar geleden had overgenomen van een ondernemer uit Silicon Valley, had die het hoofdkantoor verplaatst van Californië naar deze 183 hectare grote eilandcampus in het zuidwesten van Wisconsin. Het meer dat de campus omgaf en het nabijgelegen natuureservaat boden afzondering en privacy. Uit alles bleek dat ze deze locatie deels had uitgekozen vanwege de schoonheid, deels vanwege de geïsoleerde ligging en deels vanwege de genereuze belastingvoordelen die de staat Wisconsin bood. Bovendien kostte zo'n grote lap grond op het platteland van Wisconsin maar een fractie van wat het in de buurt van een grote stad of een gevestigd technologiecentrum zou hebben gekost.

De computerservers in de kamer waarop we onze pijlen hadden gericht, waren allemaal *air gapped* en dus waren de computertechnici van TalynTek vermoedelijk niet bijzonder bang dat er gevaar op de loer lag.

En dat was ook best verklaarbaar, aangezien luchtspleetcomputers niet met een netwerk of het internet verbonden zijn.

De meeste mensen, zelfs diegenen die zich bezighielden met cyberbeveiliging, beschouwden luchtspleten als een beslissende verzachtende factor bij het voorkomen van cyberinbraak.

En ze hadden gelijk. Want hoe hack je een computer die niet met andere computers communiceert, die zelfs op geen enkele manier met andere computers verbonden is?

Dat was de vraag die Project Symfonie, een door het Pentagon gefinancierd cyberbeveiligingsinitiatief, moest beantwoorden.

En in dit geval kon de muziek van Kansas ons daarbij helpen.

Ik zag geen beweging in de kamer en ook niets ongebruikelijks in de helder verlichte lobby op de begane grond; geen bewakers op het raster van gelijkmatig verlichte paden dat de uitgestrekte campus van TalynTek doorkruiste. Niets. De nacht was vredig en kalm op het eiland neergedaald.

‘Volgens mij zou het moeten kunnen,’ zei ik tegen Gunnar, die de controller van zijn drone in zijn linkerhand hield, zodat hij hem met zijn rechterhand kon besturen. Hij was voorzichtig met die linkerarm. Een maand geleden had hij tijdens een vuurgevecht een kogel in zijn schouder gekregen en hij was nog steeds niet volledig hersteld. Hij klaagde er nooit over – bracht het niet eens ter sprake – maar de chirurg had behoorlijk diep moeten spitten om alle splinters te kunnen verwijderen. Ik wist dat hij er nog steeds last van had, dat de blessure nog altijd Gunnars bewegingen belemmerde en hem ervan weerhield zijn geliefde push-ups te doen. Het was nog niet duidelijk of de kracht in zijn arm ooit weer volledig zou terugkeren.

‘Doe maar,’ zei hij.

Ik nam de drone, die niet veel groter was dan een kolibrie, in mijn hand en gooide hem van het gebouw af. Hij bleef onmiddellijk in de lucht hangen en zweefde rustig voor ons uit de nacht in. Hij zoemde slechts een klein beetje harder dan de gemiddelde mug. Gunnar stuurde de drone naar voren en liet hem over het meer zoeven in de richting van de kamer op de derde verdieping, met uitzicht over het water.

Volgens de door ons verzamelde informatie hadden we nog acht minuten totdat de bewaker weer langskwam voor zijn ronde aan deze zijde van het hoofdkantoor van TalynTek, maar we moesten natuurlijk voorzichtig zijn met onze veronderstellingen. Mensen volgen niet altijd hun routines en schema's en beveiligingspersoneel dat hun werk goed doet, doet juist extra hun best om niet al te voorspelbaar te zijn, of zich te veel aan specifieke routes en tijdspannes te houden.

En dus deden wij vanavond extra ons best om niets als vanzelfsprekend te beschouwen.

Maar dat was nou niet bepaald iets waar ik een expert in was.

Ik was tenslotte van nature een patroonbewaarder en leerde nu pas, op zevenendertigjarige leeftijd, om zo nu en dan ook eens van een plan af te wijken en onmiddellijk te reageren. Uit recente ervaring had ik geleerd dat hoe belangrijk het ook is om plannen te maken, je aanpassen aan veranderende omstandigheden is soms net zo belangrijk. De afgelopen vijftien jaar had ik in de diepste krochten van het Pentagon gewerkt en documenten van het Ministerie van Defensie geredigeerd en gecensureerd, maar dat had me niet bepaald voorbereid op veldwerk zoals dit. Gelukkig had ik al na een paar weken ontdekt dat ik ook wel affiniteit had met deze nieuwe baan en ik miste de kelder lang niet zo erg als ik verwacht had.

'Is dit dichtbij genoeg?' vroeg Gunnar, zodra hij de drone langs de zijkant van het gebouw manoeuvreerde om het juiste zicht te krijgen.

Ik liet de verrekijker zakken en bestudeerde de livebeelden op de tablet die tussen ons in op de fijne sintellaag van het dak stond. 'Nog iets verder naar links.'

Hij stelde de camera van de drone zorgvuldig af en richtte hem op het raam, zodat de computerserver op het tabletscherm verscheen.

Ik tikte twee keer op het scherm om in te zoomen op twee van de knipperende, rode ledbedieningslampjes van de server: het derde lampje van boven en het tweede van links. Deze ledlampjes fluctueren namelijk wanneer een computer gegevens zoekt en indexeert. De lampjes knipperden in een enigszins, maar bijna onmerkbare andere volgorde dan de rest van de lampjes en stuurden ons met de lengte van elke knippering nieuwe gegevens door.

'Dat is 'm,' zei ik.

'Controleer nog eens of er bewakers zijn,' antwoordde Gunnar zacht.

Ik speurde het gebouw af.

‘Niets te zien,’ zei ik tegen hem. ‘Nog zeven minuten en dan zouden we alles moeten hebben wat we nodig hebben.’

‘Begrepen.’ Hij zette de drone in de zweefmodus om hem zo stil mogelijk te houden, zodat we de zich herhalende reeks kortere en langere lichtflitsen die de server uitzond zo goed mogelijk konden opnemen. Vervolgens ging hij op het dak zitten om een beetje te ontspannen en de livebeelden die op de tablet werden uitgezonden te volgen.

Zeven minuten en het zou geregeld zijn.

Mits alles volgens plan verliep.

3

Eerder deze middag, toen een technicus genaamd Darrell Strider zat te luisteren naar *Point of Know Return* – een album uit 1977 van de rockband Kansas – was de airconditioning op zijn verdieping uitgevallen. En dat was dan weer het gevolg van een zero-dayaanval.

Zero-day betekent eenvoudigweg dat er nul dagen zijn verstreken vanaf het moment dat de IT-leverancier zich realiseert dat zijn product een bug of kwetsbaarheid bezit. Met andere woorden: niemand weet ergens van.

In dit geval had het MinDef een zero-daybug ontdekt in een component van de netwerkhardware van TalynTek waar wij van konden profiteren. Ondertussen hadden Darrell en zijn team voor afkoeling hun toevlucht moeten nemen tot plafondventilatoren en de ramen moeten openzetten.

Het meer stond bekend om zijn zoetwatervissen, roggen en zelfs snoekbaarzen, namelijk in het diepere water aan de noordkant, vlak bij het beekje dat in het meer uitkwam. Het was niet ongebruikelijk dat mensen in motorbootjes het meer op gingen om te vissen, dus de veertienvoeter waarin wij vanmiddag hadden rondgedobberd, zou door niemand als misplaatst worden beschouwd.

Adira Halprin, het derde en laatste lid van ons team, had de motor van de boot gebruikt om ons in positie te brengen, terwijl ik ondertussen een handzaam ‘visnet’ naar het raam waarop we ons richtten gekanteld had.

Het ‘net’ was eigenlijk een signaalversterker, die de kwaliteit van de apparatuur die wij gebruikten, kon verhogen – een idee dat Adira zelf had uitgedokterd en waarmee het MinDef akkoord was gegaan.

Adira had een aantal jaar bij de geheime dienst gewerkt en vervolgens voor het Rode Team van het ministerie van Binnenlandse

Veiligheid, waar ze de veiligheid van veiligheidscontroles op vliegvelden had getest en onderzocht had hoe gemakkelijk ze wapens en materiaal om bommen mee te maken mee het vliegtuig in kon smokkelen. Ze had hiervoor nogal ingenieuze apparaten gebruikt, zoals föhnpistolen, krultangen die messen verborgen en plastic explosieven in lippenstiftverpakkingen.

Ze was hier bijna honderd opeenvolgende pogingen in geslaagd, tot afgelopen april, toen iemand haar had verraden en ze opgepakt was.

Deze gebeurtenis had ervoor gezorgd dat onze paden elkaar kruisten en eerlijk gezegd was ik daar, achteraf gezien, helemaal niet rouwig om. We hadden allebei opgemerkt dat er al vanaf onze eerste kennismaking een bepaalde chemie tussen ons was en waren sindsdien steeds meer met elkaar gaan optrekken. Maar het viel nog niet mee om te navigeren door het onbekende terrein van zowel elkaars collega als elkaars geliefde zijn.

Adira was vierendertig, extreem fit en kon in vrijwel elk gevecht haar mannetje staan. Ze had haar blonde haar kortgeknipt, wat het gemakkelijker maakte om een pruik te dragen wanneer de situatie daarom vroeg. Haar betoverende blauwe ogen straalden een diepe intelligentie uit, maar ook een flirterige speelsheid en wanneer ik erin keek, was het moeilijk om niet weg te dromen.

Het prototype van Project Symfonie was klein genoeg om in een viskoffertje te passen. Eerlijk gezegd zag het er gewoon uit als een iets te dikke tablet met een externe elektronische ontvanger en kleine sonische antenne-array. Het was ontwikkeld vanuit een samenwerking tussen DARPA – oftewel Defense Advanced Research Projects Agency – de onderzoeksafdeling van het Pentagon, en een defensiecontractant uit de particuliere sector met de naam Paraden Defense Systems, dat een aantal onderdelen had geleverd.

In tegenstelling tot een vishengel, een suggestie van Paraden die ons van een omnidirectionele zender had voorzien, konden we met de vorm van het net een unidirectionele zender creëren. En dat was precies wat we in dit geval nodig hadden.

Een slimme toevoeging van Adira.

Het onderzoek van Project Symfonie maakte het mogelijk om zo onopvallende mogelijk gegevens van luchtspleetcomputers te exfiltreren, om zo beheerdersrechten te verkrijgen, toetsaanslagen vast te leggen, wachtwoorden te detecteren of te hashen, bestanden te up-

loaden, inloggegevens op te halen of toegang te verkrijgen tot streng bewaakte rootsysteembestanden – het gouden ticket voor toegang tot de rest. Normaal gesproken kunnen alleen systeembeheerders bij deze bestanden, maar wie het lukt om ze te bemachtigen, krijgt onmiddellijk de volledige controle over een apparaat.

De mogelijkheid om systemen met luchtspleten te hacken, was de toekomst van de cyberbeveiliging – een toekomst die al was begonnen. In feite waren er twee takken van onderzoek die het Pentagon tegelijkertijd uitvoerde: de ene tak probeerde erachter te komen hoe je computers met luchtspleten kunt infiltreren, de andere probeerde te voorkomen dat iemand anders hun gegevens kan exfiltreren. Het doel van beide onderzoeken was een manier vinden om onze staatsgeheimen nog beter te kunnen beschermen.

Het beste van twee werelden dus.

En op dit moment deden wij eigenlijk ook beide – uiteindelijk wilden we vanavond gegevens verkrijgen, maar eerst moesten we een virus in het systeem zien te krijgen.

Het is helemaal niet zo moeilijk om een computer in gevaar te brengen. Dat kan namelijk al door simpelweg iemand op een link te laten klikken of een ‘softwarepatch’ of ‘systeemupdate’ te laten downloaden. Maar het kan ook door een USB-stick aan te koppelen, om zo het virus vrij toegang te geven tot het systeem. In meer dan 95 procent van de gevallen wordt een systeem op een van deze manieren aangetast.

Project Symfonie benaderde deze mogelijkheden vanuit een unieke invalshoek en creëerde een asymmetrische dreiging voor onze tegenstanders.

Het apparaat dat ze hadden uitgevonden, was ontworpen om zowel gegevens te verzenden via geluidsgolven als om door middel van ultrasone technologie computers met luchtspleet te hacken, zelfs wanneer die waren opgeslagen in kooien van Faraday, die speciaal waren ontworpen om radiosignalen te blokkeren.

Eerlijk gezegd had ik geen idee hoe het nou precies in zijn werking, maar ik wist wel dat gegevens kunnen worden doorgegeven via geluidsgolven – zo komt muziek bijvoorbeeld vanuit een luidspreker bij je oor terecht. Dus als je de andere kant op kunt reizen, door de geluidsgolven terug naar de bron te sturen, terug naar de computer, kun je er dan ook informatie naartoe sturen? Nou ja, laten we zeg-

gen, dat was in elk geval de eenvoudige verklaring van dat waar het apparaat mee bezig was toen wij in dat motorbootje zaten: een virus verzenden dat ons kon helpen om de gegevens op een later moment te exfiltreren.

En dat bracht ons bij vanavond.

Op dit moment communiceerde de server met ons, niet via geluidsgolven, maar via een patroon van optische knipperingen. We hadden dit idee te danken aan de Israëli's, met name aan de teams van hun Defense Force Unit 8200 en de onderzoekers van het Cybersecurity Onderzoekscentrum van de Ben-Gurion Universiteit van de Negev. De dronetactiek was een zet die rechtstreeks uit hun draaiboek kwam. De Israëli's hadden meer vooruitgang geboekt bij het onderzoeken van manieren om luchtspleten te hacken dan alle landen van de NAVO bij elkaar. En dit alles bij elkaar had de weg vrijgemaakt voor de innovaties die uiteindelijk tot het Project Symfonie-prototype hadden geleid.

Opnieuw bekeek ik het labyrint van paden op de campus van Talyn-Tek door mijn verrekijker.

Nog steeds geen bewakers.

Ik profiteerde van het moment, ging naast Gunnar zitten en nestelde mezelf in een zo comfortabel mogelijke houding. 'Dus,' zei ik tegen hem, 'ik moet het je gewoon vragen: hoe gaat het eigenlijk met die roman van je?'

'Best goed. Ik zal je er later iets uit voorlezen.'

Ik had Gunnar pas een maand geleden ontmoet, maar was al op de eerste dag te weten gekomen dat hij een roman aan het schrijven was die hij uiteindelijk aan een uitgever hoopte te kunnen verkopen, zodat hij wat geld kon verdienen voor de studie van zijn nichtje Skye. Kennelijk was de band tussen hem en zijn zus sinds hij het leger had verlaten nou niet bepaald zoals hij gehoopt had, om wat voor reden dan ook. Ik wist er het fijne niet van en zelf was hij er ook nooit echt open over, maar ik wist wel dat hij hoopte dat het hun relatie ten goede zou komen, als hij haar financieel bijstond wat Skyes universiteitsplannen betrof.

Het hele verhaal kende ik niet, maar ik was ervan overtuigd dat hij het hart op de juiste plaats had.

'Heb je al besloten wat de titel wordt?' vroeg ik hem.

‘Ik speel nog met een paar ideeën, maar ik denk dat ik de selectie al aardig heb teruggebracht.’

‘Naar?’

“‘Jaagster naar verlangen”, “Jaagster van hartstocht” of “Jaagster van de nacht”. Misschien maak ik er wel een trilogie van. Maar ik weet nog niet precies met welke ik wil starten. De term “jaagster” is een manier om mijn lezers te helpen de serie als zodanig te herkennen,’ legde hij uit. ‘Het maakt allemaal deel uit van mijn merk.’

‘Je merk?’

‘Dat is belangrijk voor uitgevers. Het helpt bij SEO en vindbaarheid.’

‘Ik begrijp het.’ Wederom speurde ik de omgeving af, op zoek naar een teken van leven van de bewakers.

Niets.

Ik keek op de tablet.

Die was nog altijd bezig met het registreren van de schijnbaar willekeurige reeks van knippering van de computerlampjes, die om de tweede plaatsvonden.

Kort. Lang. Kort. Kort. Lang.

Maar eigenlijk was de lengte van al die knippering helemaal niet zo heel willekeurig.

De computer communiceerde met ons in een aangepaste versie van de internationale morsecode die hoofdletters en toetsenbordsymbolen toestond en deelde nu gebruikersnamen, inloggegevens en wachtwoorden voor rootsysteembestanden met ons.

Later zou ik de reeks van lange en korte knippering moeten vertalen om erachter te komen welke letters, cijfers en symbolen er werden verzonden.

Als er zich verder geen problemen zouden voordoen, konden we hier binnen een paar minuten weer weg zijn met informatie die ons, zo vermoedden we, dichterbij de door ons gezochte binnenlandse terrorist zou brengen.

Hoewel ik rechten had gestudeerd, wilde ik liever niet te lang stilstaan bij de vraag in hoeverre het legaal was wat wij hier aan het doen waren. De operatie was goedgekeurd door het Pentagon, dus dat werkte in ons voordeel. Kolonel Clarke had ons ruime operationele speelruimte gegeven en het onderscheppen van wachtwoorden, zoals we vanavond deden, hoorde daar zeker bij. Vanwege de aard

van deze operatie hadden we bevelschriften voor telefoontaps. Maar wat we hier deden, ging nog wel een stapje verder dan dat en dat maakte de zaak een beetje duister. Om die reden hadden we dus ook maar niet geprobeerd om onze plannen aan de lokale autoriteiten uit te leggen en we hadden hen dus ook niet op de hoogte gebracht van onze bezigheden van vanavond.

Adira's stem klonk door mijn oortje. 'Hé jongens, hoe gaat het daarboven in jullie liefdesnestje?'

'Ik vroeg me net af of je nog leeft,' zei Gunnar luchtig.

'Ik zat gewoon te chillen.' Adira was beneden gestationeerd, ten oosten van het gebouw waar Gunnar en ik bovenop zaten. Ze hield de toegangsweg naar de ingang van de campus in de gaten, op zoek naar enig teken van beweging of mogelijke invallen. 'Alles goed daar?'

'Kan niet beter.' Zei Gunnar. 'Over ongeveer vijf minuten hebben we alles wat we nodig hebben. Zie je al iemand?'

'Geen beweging hierbeneden. Alleen maar wat gespetter in het water. Ik denk een bever, of misschien een otter. Ik heb het gecheckt. Niks speciaals gevonden.'

Het ministerie van Defensie had in de afgelopen tien jaar veel informatie verkregen door het bestuderen van de manier waarop zowel de effectiefste terroristische cellen, als de innovatiefste bedrijfsteams opereren. En gek genoeg waren er veel meer overeenkomsten tussen hun benaderingen dan je in eerste instantie zou verwachten. Het MinDef had namelijk ontdekt dat de managementstrategieën van beide groepen helemaal niet zo veel van elkaar verschilden en had die informatie ingezet bij de ontwikkeling van de geheime eenheid waarin wij drieën nu opereerden.

Klein. Onafhankelijk. Zelfstandig. Vrij om zich aan te passen aan en te reageren op situaties om zo, indien nodig, het optimale resultaat te behalen. Het nemen van risico's werd eerder beloond dan afgestraft en het kiezen van een creatieve aanpak door out of the box te denken werd meer gewaardeerd dan het volgen van protocollen of standaardprocedures. De nadruk lag niet zozeer op de manier waarop de dingen in het verleden waren aangepakt, maar juist op de vraag hoe ze in de toekomst aangepakt konden worden. Het was een ander paradigma dan ik gewend was, maar wel een dat resultaten leek op te leveren.

We rapporteerden rechtstreeks aan kolonel Clarke. Dankzij mijn

ervaring met het censureren van dossiers van het ministerie van Defensie, Gunnars militaire verleden en expertise op het gebied van advisering over particuliere veiligheid en Adira's achtergrond bij de geheime dienst en haar daaropvolgende baan als persoonsbeveiligers en uitvoerend ambtenaar bij Binnenlandse Veiligheid, waren we vrijgesteld van bureaucratische rompslomp. We mochten gewoon ons werk doen.

Wij maakten alle drie deel uit van de poging om het Snoeimessen Collectief, een groepering die vorige maand had geprobeerd om in Knoxville, Tennessee, een vuile bom tot ontploffing te laten brengen, op te sporen en uit te schakelen. Ogenschijnlijk was dit collectief een pacifistische anti-kernwapengroep die haar naam ontleende aan het Bijbelboek Jesaja. Omdat het spreekt over een tijd waarin geen volk meer het zwaard zal trekken tegen een ander volk, een tijd waarin zwaarden zullen worden omgesmeed tot ploegijzers en speren tot snoeimessen en waarin geen mens meer zal weten wat oorlog is. De groep was echter min of meer ontspoord toen een van hun leiders, een miljardair genaamd Janice Daniels, die in een geheel nieuwe, veel radicalere richting had proberen te duwen.

Ze was ervan overtuigd geraakt dat ze, door het laten ontploffen van een radiologische bom, de publieke opinie kon wegsturen bij het gebruik van kernwapens en allerlei soorten kernenergie, omdat dat volgens haar gunstiger was voor het menselijk ras. En het was haar nog bijna gelukt ook. We waren er slechts op het nippertje in geslaagd om de aanval af te wenden en eerlijk gezegd was de publieke opinie in de afgelopen maand inderdaad veranderd wat het gebruik van kernenergie betreft. En dat was precies wat zij gehoopt had. Ondanks dat wij vele levens hadden weten te redden, was haar plan tot op zekere hoogte alsnog gewoon geslaagd.

Nu was ze voortvluchtig en wij zaten achter haar aan. Voordat ze verdween, had ze tegen Adira gezegd dat de vuile bom 'slechts het begin' was. Maar we hadden helaas geen enkel idee wat Janice en haar collega's nog meer van plan waren.

Janice was ook degene die een paar jaar geleden TalynTek had overgekocht van zijn oprichter, Cliff Richardson. De raad van bestuur van TalynTek had overduidelijk geprobeerd om afstand van haar te nemen, maar we vermoedden dat ze nog steeds bij het bedrijf betrokken was. Vanavond hoopten we dat te kunnen achterhalen.

We hadden geen idee hoeveel teams zoals wij er nog meer actief waren. De kolonel hield zijn lippen stijf op elkaar, maar ik had genoeg informatie voorbij zien komen om te vermoeden dat er nog minstens twee andere teams rondliepen die, net als wij, verschillende binnenlandse terroristische groeperingen volgden: een ultralinkse Antifatak die brandbombardementen uitvoerde op opvanghuizen voor onbedoeld zwangere vrouwen en een neonazistische en nationalistische militie die op een enorme boerderij in New Mexico probeerde haar eigen staat te vormen. De boerderij had een lap grond die bijna dertig keer groter was dan heel Manhattan bij elkaar. Het waren allebei nogal in het oog springende voorbeelden van wat extreemlinks en extreemrechts te bieden hadden. Als je maar een beetje in een van beide richtingen afsloeg, kwam je vanzelf mensen tegen die geloofden dat geweld echt het antwoord was.

We hadden geen officiële informatie over de andere eenheden; die had alleen kolonel Clarke. Op deze manier konden we een plausibele ontkenning met betrekking tot hun activiteiten geven, mocht het ooit al zover komen.

In de meeste gevallen was het delen van informatie winstgevend en zelfs van levensbelang. Maar in dit geval wisten we niet zeker wie we, afgezien van kolonel Clarke dan, precies wel en niet konden vertrouwen. Janice Daniels had bewezen dat ze een groot bereik had en was er in het afgelopen jaar zelfs in geslaagd om Adira's baas om te kopen, waardoor ze had kunnen binnendringen in de hoogste niveaus van het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid.

Ik begon steeds meer te leren dat je met een baan die niet officieel geregistreerd staat, voorkomt dat je met hoge stapels administratieve rompslomp te maken krijgt en zodoende veel meer kunt bewerkstelligen. Zolang je maar met mensen werkt die je kunt vertrouwen.

En ook dit onderzoek was dus zo'n geheime operatie.

Onze taak: verzamel de info, geef die door aan kolonel Clarke en vertrouw erop dat hij de zaken daarna overneemt.

'Wees voorzichtig daar,' had hij ons tijdens onze laatste meeting plechtig geadviseerd. 'En onthou goed: vertrouw niemand.'

Ik bestudeerde de slapende campus die voor ons lag.

Nog drie minuten te gaan.

'Hé, Gunnar,' zei Adira.

‘Ja?’

‘Ik heb jullie zojuist gehoord. Over de titelideeën voor je boek. Je weet dat ik dol ben op romantische verhalen.’

‘Wat vind je ervan? Welk idee vond je het best?’

‘Moeilijk te zeggen. Ik denk dat ik zou gaan voor “Jaagster naar verlangen”.’

‘Cool. Ja. Goed om te weten. O, ik loop trouwens met nog een idee rond – “Jaagster van de opgejaagden”.’

‘Eh... dat ligt er misschien een tikkeltje te dik bovenop.’

‘Ja,’ gaf hij toe. ‘Da’s waar.’

‘Jammer dat je geen fantasyroman schrijft voor jongvolwassenen,’ zei ze. ‘Daar is het verzinnen van een titel een stuk gemakkelijker. Dat is gewoon een kwestie van ogen dicht en ezeltje prik.’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou ja, je kiest gewoon twaalf woorden en die plak je in willekeurige volgorde achter elkaar om het volgende boek van je serie van een titel te voorzien. En voilà!’

Ze had onmiddellijk mijn nieuwsgierigheid aangewakkerd. ‘Welke twaalf woorden zijn dat dan?’ vroeg ik.

‘Allereerst, kies één woord uit deze vier: hemel, bos, dromen, nacht.’

‘Ik ga voor “bos”,’ zei Gunnar.

‘Daar zet je dan het juiste lidwoord voor, als dat nodig is. Vervolgens voeg je er het woord “van” aan toe en vervolgens kies je een woord uit deze vier: glas, beenderen, as, vuur.’

“Beenderen”,’ zei hij.

‘Goed. En dan voeg je daar weer het woordje “en” aan toe en dan ten slotte nog “ijs”, “vorst”, “bloed” of “steen”.’

‘Ik zou zeggen “vorst”.’

‘Oké,’ zei ze, ‘dan zou jouw roman dus “Het bos van beenderen en vorst” heten.’

‘Ah. Best mooi.’

‘Jouw beurt, Travis,’ zei Adira. ‘Wil je dat ik die twaalf woorden nog eens herhaal... Ik denk het niet, of wel?’

‘Ik denk dat ik er zelf wel uit kom. Ik ga voor “Een hemel van glas en steen”. Wacht... dat slaat echt helemaal nergens op.’

‘Het is ook niet bedoeld om ergens op te slaan,’ zei ze vriendelijk. ‘Het is bedoeld om boeken te verkopen.’

‘We hadden ook voor “Dromen van as en ijs kunnen kiezen”,’

merkte Gunnar op. ‘Of “De nacht van vuur en bloed”. Wie had ooit gedacht dat het zo makkelijk zou zijn?’

‘Ja, hè?’ zei ze.

‘Hmm...’ Hij dacht even na. ‘Misschien moet ik toch maar een fantasyverhaal gaan schrijven. Ik bedoel, ik zou misschien iets kunnen verzinnen over griezelige tienervampiers, tovenaars of halfgoden. Ik weet niet hoeveel van dat soort boeken er al bestaan.’

Ik had echt geen flauw idee of hij dat serieus meende of niet.

‘Weet je,’ zei Adira, ‘nu ik er zo over nadenk, kun je misschien beter gewoon bij je romantische verhalen blijven. Dat geeft je veel meer vrijheid om... nou ja, om anatomisch correct te zijn in je beschrijvingen van fysieke intimiteit.’

‘Aha,’ zei hij. ‘Goed punt.’

De afgelopen weken had Gunnar ons een aantal van zijn liefdes-scènes voorgelezen en... nou ja, ze waren behoorlijk gedenkwaardig – dat kon ik wel met zekerheid zeggen. “Gênant” was het eerste woord dat me te binnen schoot. Wat dan weer voor een interessante tweestrijd in mijn gedachten zorgde, aangezien ik enorm nieuwsgierig was naar zijn laatste schrijfsels, maar er tegelijk net zozeer ontzettend tegen opzag om ze te horen.

‘Wacht even, jongens,’ zei Adira met gespannen stem. ‘We hebben bezoek.’

‘WE WORDEN NET ZOZEER AANGETROKKEN TOT HET LICHT ALS TOT DE DUISTERNIS.’

TRAVIS
BROCK 2

Redacteur Travis Brock van het Ministerie van Defensie moet met behulp van zijn briljante fotografische geheugen en zijn nieuwe team de waarheid achterhalen en voorkomen dat een groep terroristen de bestbewaakte technologische doorbraken van het leger steelt. Zijn gewaagde spionageoperatie zou zomaar het werk van een van de grootste farmaceutische bedrijven ter wereld op zijn kop kunnen zetten.

Ondertussen heeft Travis het vermoeden dat een akelig hoofdstuk uit zijn verleden nog niet is afgesloten. Hoe kan hij vergeven wat haast niet te vergeven valt?

STEVEN JAMES is bestsellerauteur en heeft al meer dan veertig boeken op zijn naam staan. Hij ontving verschillende nationale en internationale prijzen voor zijn werk. In Nederland is hij onder andere bekend van zijn succesvolle serie over FBI-agent Patrick Bowers. *Bewaker van bedrog* is het tweede deel in de serie over Travis Brock.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 332

9 789029 736572